

MELIKA SALIHBEG BOSNAWI

ČOVJEK OD NADSVIJESTI - ABDULAH NAKAŠ

Abdulah, sâmo mu ime kazuje - Abdu'llâh, bio je Rob Allâhov. I baš kao pravi nakaš, slikar od zanata, završavao je ovaj "heroj u bijelom" svoj portre na platnu rodne Bosne i u ramu vremena njena najvećeg stradanja u povijesti, u godinama od tisuću devetsto devedest i druge do devedest i pete.

Ima li iko na kugli zemaljskoj ko nije čuo...? Ako ima, eto mu Haga i haškog suda, i krvavih ruku u njem da čuje i ne vjeruje vlastitim ušima, kako se kunu u nevinost... Eto mu, još više, šehitlukâ diljem Bosne i Hercegovine. I ovog sarajevskog - na Kovačima. Eto mu, među bijelim ljiljanima, i njegova - Abdulahova! A ako u međuvremenu isti pitac nauči gledati u naizgled istovjetne mramorove, vidjet će... Svaki epopeja za se!

I bit će u stanju prepoznat jedinstvenu suštinu naizgled dva lika u jednom portretu, oslikanom na krvlju obojenu zidu, uzdignutom između dvije povijesti: one, bivše domovine, Jugoslavije, i ove potonje, rodne, ratom sakaćene, Bosne i Hercegovine. Ratom, koji traje.

Možda mnogi gledatelji ne bi povjerovali s kakvom lahkoćom i odlučnošću je ovaj autoportretist u bijelom mantilu istinskih slikara historije oživio, u dubinama svog ranjenog bića, višestoljetno taloženje božanskog creda časnih bosanskih Nakaša. I tako - probuđen sebi - prekoračio svoju vlastitu, unutarnju, provaliju. Bezdan bezbožništva, u koji je, omamljujući ih komunističkim opijumom, bivša domovina gurala sve svoje narode. Skrivajuć, pri tom, i od same sebe, razumsku vjeru u Jedno/g, i istinsko Jedinstvo.

Svim ratnim haranjima, i onim vanjskim, i onim unutaršnjim, obarani su u Abdulahovoj, i u dušama bosanskih građana, svi idoli. Unutarnje osviješćen u jednoboštvu, prepoznavši razliku između Božanskog i ljudskog lika, dr Abdulah Nakaš izbrisao je iz svoje svijesti sve ikonostase. I nastavio rušiti one koji su stali nesmiljeno nicati iz ruševina, smrtne rane čijih žrtava je on znao, Božijim čudom, zacjeljivati.

I da uputimo, na kraju, vrlog pitca, na sve rječnike koji opisuju naizgled istu anatomiju, no tajnu čije supstance je moj prijatelj, kojem evo pišem omaž, poznavao kao malo ko. Jer Abdulah Nakaš, moj i vaš suborac u Istini, nije bio samo âdam/čovjek/man, on je bio i insân/ljudsko biće/human-being.

Abdulah je bio od onih koji je u trenu i spoznao i izabrao u kom pravcu će usmjeriti gornju, cjeloživotnu metarfozu, s kojom se svi odreda rađamo kao sa unutaršnjim imperativom. Ali, avaj, u godinama 1992-1995, mnoga

je noga otišla obrnutim smjerom.

No naš Abdulah je uistinu bio Abdu'llâh. Možda i ranije nevidljivo, ali u danima i godinama sveopće kušnje, ratni užasi ubrzali su u njemu procese definitivne preobrazbe âdama, onog "koji će prolijevati krv po zemlji", onog u čijim mračnim dubinama još uvijek počiva i sotona i zvijer, u insâna opremljena razumom, u istinsko, etičko, humano, estetsko, jedinstveno, neponovljivo, biće.

Jer, haranje i rat i nepravda i bol, kod onog koji se uistinu uspravi, slabe snagu nagona, krvi, putenosti, divlje strasti, nesavršenosti, griješnosti... Skrećući, unutar njom maticom, ko plimom, u kozmos onog drugog u sebi, u unutarnju vasionu, u najsavršenije Božije stvorenje. To više preplavljeno ljudskošću, sućuti, ljubaznošću, razumijevanjem, tolerancijom, duševnošću, (sufijskom) duhovnošću..., što ga više sudba kuša.

Tako se i desilo da Abdulah "potone", da nam nestane iz vida, s površine naših ovozemnih života, jednog Studenog (mjeseca) 2005. Uspjela sam, tren prije no što je zauvijek zaronio u dubine, čuti kroz mobitelsko čudo njegove možda posljednje riječi u ovom životu punom bukova: "Šta je ovo, sestro draga, možda nas Allâh kuša".

Još i sad gonetam tu kušnju. Sretno ti putovanje, dragi prijatelju, u Onostranom! Nek ti zavičaj bude vječni rahmat od Jedinog, Svemilosnog, Milostivog, s Čijom je svemilošću sve i stvoreno!